

KAPİTALİZM VE IRKÇILIK FUTBOLU DA ÇÜRÜTTÜ...

SON GOLÜ EZİLENLER ATACAK

SPORDAN GERİYE KALAN...

Kapitalizmin, bu sömürü düzeninin kirlenip çirkinleştirmede, paranın esiri haline getirmediği bir tane bile korunaklı alan, güzel ve insani faaliyet kaldı mı? Kalabilir mi?

İşte sporun da hali ortada...

İnsanı bedensel ve zihinsel açıdan kuvvetlendirmek; beraberlik, birlikte mücadele etme, dayanışma ve başarıya duygusunu artırmak için spordan daha uygun kaç insan etkinliği olabilir?

Gel gör ki en yaygın ve popüler olan, spor denince ilk akla gelen futbolun durumuna bakınca karşımıza bambaşka bir manzara çıkıyor.

Sporu spor yapan hangi özellik kaldı yeşil sahalarda; birlik mi, dayanışma mı, kolektif başarıma arzusu mu?

Futbol bugün kitlelerin histerik şekilde fanatikleştirildiği, insanların

birbirine düşman edildiği ama aynı anda birilerinin hem para hem siyasi rant kazanmak için kullandığı bir büyük piyasadan başka nedir?

İngiliz işçilerinin emekçi ayaklarından dünyaya yayılan bu spor dalı, örneğin bugün Türkiye'deki sömürü düzeninin başındaki bir patronu bile adeta sütten çıkmış ak kaşık haline getirebiliyorsa fazla söze gerek yok.

Bu düzenin tüm çirkin unsurları meşin yuvarlağı peşinde. İşte insanoğlunun en çirkin hallerinden birisi olan ırkçılık kendini en rahat ve galeyana gelmiş şekilde statlarda göstermiyor mu?

Alman göçmeni bir ailenin çocuğu olan Mesut Özil'in ayrımcılığa maruz kaldığı için artık Alman milli takımında oynamayacağını ilan etmesiyle herkes yine tarafını seçmek zorunda kaldı.

Özil dediklerinde haksız değil de

iş orada bitiyor mu? Acaba kendisi bu açıdan tutarlı bir görüntü veriyor mu? Mesela yan yana fotoğraf çektiği politik şahsiyetin ülkenin en az yarısına Almanya'da kendisi için şikayetçi olduğu şekilde saldırdığının farkında mı?

Bir de işin ikiye bölünmüşlüğü tarafı var ki sormayın gitsin... Kısa süre önce Türk milli takımını değil de Alman milli takımını seçtiği için Özil'e küfredenler şimdi bir anda onu milli kahraman ilan ederken, başarılı olduğu zamanlar onu el üstünde tutan Almanlar da birden Özil'in Türk kökenini hatırlayıveriyor...

Al birini, vur ötekine!

Yahu ne oluyor, altı üstü bir spor demeyin. Emekçiler bugün en çok statlarda kitlesel şekilde yan yana geliyorsa futbol sadece futbol olmuyor, olamıyor. İşçi sınıfı sınıf olarak yan yana mücadele ederken bir de statlarda yan yana gelseydi orası bir şenlik alanı olabilirdi,

ama ilki olmayınca statlara da bu düzene hükmedenler egemen oluyor.

Orada Alman muktedirler milliyetçilikle kendi halkını güderken, burada aynı Türkiye emekçilerine uygulanıyor.

Milliyetçilik bir aptal denklemdir. Herkes en iyi özelliklerini kendi milletine yakıştırırken, insanlığın tüm ortak değerlerinden uzaklaşıp, insanlıktan çıkar. Bir milliyetçilik, diğerini besler. Birbirlerine düşman olanlar, birbirlerinin varlık nedeni haline gelir. Aptallık da işte burada!

Olan en insani etkinliklerden biri olan spora oluyor, her ülkenin emekçilerine oluyor. Kazanansa paraya hükmedenler...

Açık değil mi, sporun da, futbolun da, yeşil sahalarda da kurtuluşu bu düzenin değişmesinden geçiyor.

Baykuş Bakışı

KEMAL OKUYAN

Denetim yok, Meclis yok...
Ya sonra?

Bu ülke Gezi'yi yaşadı, Haziran Direnişi'ni... Erdoğan'ı durdurmak için ayağa kalkmıştı milyonlar. Şimdi yine milyonların kafasını “ne oldu da başaramadık” sorusu meşgul ediyor.

Oysa başarmaya az kalmıştı. Hatta başarmıştı da...

Ancak Erdoğan'a karşı sokağa dökülenler “yeni”nin değil “eski”nin peşindeydi; bir başka ifadeyle düzen değişikliğinden yana değillerdi, tersine Erdoğan'a “değiştirmeye çalıştığı için” kızıyorlardı. Erdoğan da “yeni”den yana değildi, o da kurulu düzene çağdışı bir kıyafet giydirme derdindeydi. Bu çağdışılığa itiraz edenler yüzlerini yeni bir düzene dönmek yerine Erdoğan karşıtlığıyla yetiniyordu. Türkiye tarihinin en büyük halk hareketinin düzen güçleri tarafından hızla sönmülendirilme ve kişilikleştirilme sürecinin önu böyle açıldı.

Erdoğan'ın kafasındaki Türkiye'nin önündeki toplumsal engeller bugün de duruyor, bunların aşılması çok zor. Lakin Erdoğan'ın bu düzenin sahibi patronlar için attığı ve atacağı adımların önünde bir engel bulunmuyor. Çünkü Türkiye'de toplumsal muhalefeti öyle bir şekillendirdiler ki sermayeye, uluslararası tekelere, emperyalizme, patronlara dair hiçbir şey sorgulanmıyor. Türkiye bu açıdan devasa bir “açık şehir” haline getirilmiş durumda.

Özetle sermaye sınıfı, toplumda Erdoğan'a karşı biriken öfkenin asıl kazananını olmayı başardı. Bu öfke sayesinde Erdoğan kimi patronlarla en fazla didiştirdiği anlarda dahi sermaye sınıfına hizmette kusur edemedi, biliyordu ki büyük tekellerin desteği olmadan bir gün bile iktidarda kalamazdı.

Sermaye Erdoğan'a karşı seçenek oluşturmaya yöneldikçe, bu seçeneklerin arkasına toplumdaki öfkeyi yığmak için adım attıkça Erdoğan emeğe, emekçi halka daha fazla saldırdı, her saldırı sermayeye kaynak aktarma anlamına geldi.

“**Şu anda çarklar gıcırdayarak da olsa dönüyor. Ya gıcırdayarak da olsa dönüyor. Ya gıcırdayarak da olsa dönüyor. Ya gıcırdayarak da olsa dönüyor.**”

Erdoğan karşıtları düzeni sorgulamamanın bedelini Erdoğan'a katlanmakla ödüyorlar. Erdoğan birçok açıdan bu düzen için en iyisidir.

Bazı açılarsa risklidir.

Tek bir tanesi önemli.

Erdoğan her şeyi kendisine bağladı. Yıkılan Cumhuriyet'in yerine şirket kuruldu, kendisi de böyle söylüyor. Meclis kayımsız ve hükümsüz, denetim sıfır, dahası devletin sınıfsal karakterini perdeleyecek hiçbir şey kalmadı.

Şu anda çarklar gıcırdayarak da olsa dönüyor. Ya gıcırdayarak da olsa dönüyor. Ya gıcırdayarak da olsa dönüyor. Ya gıcırdayarak da olsa dönüyor.

Açgözlü sermaye sınıfı öyle bir siyasal sistem yarattı ki, bu saatten sonra toplumsal hoşnutsuzlukların sadece tek bir kişiyi hedef ilan etmesi, ona yönelmesi pek mümkün değil. Hem biliyoruz ki, tarihte padişahlara, krallara, çarlara, şahlara karşı “kişisel” husumet görünümlüyle başlayan bir sürü toplumsal devrim var.

Bu anlamda Türkiye'de ekonomik sorunlarla daha güçlü bağlara sahip bir toplumsal hareketlenmenin “düzen”, ve “düzen sahibi zengin sınıfları” bir yerinden sorgulamaması neredeyse olanaksız. Erdoğan sermayeye, sermaye Erdoğan'a, her şey güzel gitmekte, düzen muhalefeti bir kez daha krize sürüklenmekte lakin sistem kendisini kriz anlarında koruyacak, hedef sapıracak her tür ek mekanizmadan yoksun hale gelmektedir.

Sermaye diktatörlüklerinde denetim mekanizmalarının, yürütme ve yasama arasında oluşturulan dengeğin bir işlevi de sistemin seçeneksiz kalmaması, şiddetli bir bunalım anında devreye başkaca seçeneklerin girebilmesidir. Bunlar artık yok. Tek yapacakları Erdoğan'ı günah keçisi yaparak işin içinden sıyrılmaya kalkmalarıdır. Bunun için özel çaba harcamaları gerekmiyor, Erdoğan'da malzeme çok!

Ancak Erdoğan gerek destekçileri gerek karşıtları açısından öyle bir aktöre dönüşmüştür ki, onun somutluğundaki bir gerilim kaçınılmaz olarak “mevcut sistemin-düzenin bekası”yla ilintilendirilecek, toplumdaki tepkilerin bir bölümü ister istemez düzenin sınırlarını ihlal eden bir alana girecektir.

O alanı tutmak ve genişletmek yarının değil bugünün görevidir.

KAPİTALİZMİN KRİZİ YEŞİL SAHALARA İNDİ
Bütün goller ezilenlere

Mesut Özil ve İlkay Gündoğan Almanya'daki göçmen işçilerin çocuğu. Almanya'nın en alt sınıfından geliyor ikisi de. Şimdi bir parçası olduklarını sandıkları o düzen, sınıf atlamak için paralarının yeterli olmadığını söylüyor onlara. Onlar da koşup geldikleri ülkenin otokratı ile fotoğraf çektiriyor. Kapitalizmin aşağısı ile yukarısı arasındaki fark işte bu kadar. Çürüyen bir düzende insan ilişkileri de çürüyor. Paranın, dinin, ırkın, milliyetçiliğin piyasa kazanında kaynamış ölümcül bir bileşimiyle karşı karşıyayız şimdi.

Türkiye'de 12 Eylül Cuntası'nın iktidara el koymasından bu yana “Türk-İslam Sentezi” yürürlükte. Bu politika askeri idare şartlarında “dinci milliyetçilik” biçimine

bürünmüştü. AKP'li yıllarda, vurgusu dine kayarak “milliyetçi dincilik”e dönüştü. Uzun süredir ülke politikası düzenin ihtiyaçlarına göre bu iki Türk İslam Sentezi versiyonuna göre konum alıyor. Mesela 7 Haziran'dan önceki dinci milliyetçilik şimdi daha çok milliyetçi bir dincilik olarak tezahür ediyor.

Politik ve ekonomik olarak emperyalizmin kucağında, askeri olarak NATO şubesi, AB'ye muhtaç, iktidarının geleceği ABD'nin iki dudağının arasında olan bir ülkede “dincilik” ve “milliyetçilik” içeriye yönelik acemi bir gösteriden ibaret. Mesela İsrail'le ilişkilerde söylemle eylemin hiçbir zaman örtüşmemesi, ABD'ye kafa tutuluyor gibi görüldüğü anda ABD Başkanı ile görüşmek için valvar yakar olunması bu gösterinin güncel biçimleri. Türk kökenli Alman futbolcu Mesut Özil etrafında dönen tartışmalar ve bu tartışmalarda “Türk-İslamcı” AKP iktidarının tutumu da bu ikizlülüğün son örneklerinden biri.

Olayların çıkış noktası, Alman milli takımının formasını giyen oyuncular Mesut Özil ve İlkay Gündoğan ile İngiliz takımı Everton'da oynayan Cenk Tosun'un cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ile buluşmasını gösteren bir fotoğraf. Fotoğrafın yayımlanması Tayyip Erdoğan'ın Almanya'da gözden düştüğü bir zamana denk geldi. Batılı iktidar çevreleri artık Erdoğan'ı “Türkiye'yi demokratikleştirecek bir lider” olarak değil iktidara el koymuş bir otokrat olarak görüyordu. Türk kökenli futbolcuların bu genel kanının tersine davranması kabul edilemezdi. Önce sağcı basın, sonra sağ siyasi odaklar fotoğrafın üzerinde tepinmeye başladı.

Bir süre sonra fotoğraftaki futbolcular bir nefret objesi haline geldi. Alman seyrirci onları gördüğü yerde ısıklıyordu.

Erdoğan'la aynı karede yer alan futbolculara gösterilen bu ağır tepkilerde ırkçı bir yan var mı? Evet. Ama Cenk Tosun'u ayrı tutsak bile Mesut ve İlkay'ın bu fotoğrafla Türkiye'deki İslamcı faşizme destek verdiğini bilmediğini düşünemeyiz. Bu faşizmin bir halk desteği zaten var. Üstelik Almanya'daki Türk kökenliler arasında AKP'nin oyu yüzde 65 civarında. Mesut ve İlkay da fotoğrafı çektirirken parçası oldukları cemaat gibi iyi bir şey yaptıklarını düşünüyordu. Gösterilen tepkiler karşısındaki şaşkınlıkları bundan.

Bu tepkiler aynı zamanda bu iki futbolcuya “Türk olduklarını” da hatırlatmış durumda. Hâlbuki vaktiyle Türk ve Alman milli takımlarından teklif aldıklarında tereddüt etmeksizin Alman takımını seçmişler ve TC pasaportlarını iade etmişlerdi. Bu kültürel geçişkenlik Türkiye'de aynı şekilde tezahür etti. Bu futbolculara Almanya milli takımını seçtiği için küfür edenler bu kez bıraktığı için kahraman ilan etti. Pasaportunu iade etmek için geldiği Münster Türkiye konsolosluğunda ağır hakaretlere uğrayan Mesut Özil bugünlerde neredeyse milli kahraman. Özellikle havuz medyası Mesut'un Alman takımını bırakmasıyla aldığı “milli pozisyon” çok heyecanlanmış görünüyor. Birkaç yıl önce atılan aşağılayıcı manşetler çoktan unutuldu. Şimdi Mesut'u köpürtme vakti.

SAĞ HER YERDE AYNİ

Milliyetçi ve dinci bileşimleriyle sağın, ülke ve bölge fark etmeksizin halkları birbirine düşman edici bir “vürs deposu” olduğu, Mesut Özil kampanyasıyla bir kez daha ortaya çıktı. Almanya'da Mesut'a karşı alınan tutum Türkiye'dekinin tam tersine kahraman-

lıktan ihanete dönüşmüş durumda. Bu tepkiler Almanya takımı Dünya Kupasına erken veda edince alevlendi. Ardından fatura Mesut'un kucağına bırakıldı. Görünür neden hâlâ o fotoğraf. Yani “İslamcı Erdoğan”, Almanya'dan önce milli takımını böldü.

Alman sağ, ülkenin en büyük yayın grubu desteğiyle Özil-Gündoğan-Erdoğan fotoğrafları nedeniyle sert tepkiler içeren medya kampanyaları düzenledi. Bu kampanya hem Alman toplumunu hem de Türkiye kökenlileri ikiye bölmüş durumda.

Hâlbuki futbolcuların aynı karede olmasına bile tahammül edilmeyen o İslamcı Erdoğan'a en büyük desteği verenlerden biriydi Almanya. Hatta bir önceki seçimde Merkel koşup gelmiş destek olmuştı. Bir ara ilişkiler gerildi, ihaleler yavaşlatıldı, alışveriş işleri sürerken Almanya, iktidarı elinde tutacağını anladığı Erdoğan ve iktidarına karşı yumuşama işaretleri veriyordu.

Mesut Özil ve İlkay Gündoğan Almanya'daki göçmen işçilerin çocuğu. Almanya'nın en alt sınıfından geliyor ikisi de. Bununla birlikte futbol onlara ailelerinden farklı olarak çok para kazandırmış, “sınıf atlatmış”... Şimdi bir parçası olduklarını sandıkları o düzen sınıf atlamak için paralarının yeterli olmadığını söylüyor onlara. Koşup geldikleri ülkenin otokratı ile fotoğraf çektirmeleri, esasında nereye ait olduklarının örtük bir ifadesi.

Kapitalizmin aşağısı ile yukarısı arasındaki fark işte bu kadar. Çürüyen bir düzende insan ilişkileri de çürüyor. Paranın, dinin, ırkın, milliyetçiliğin piyasa kazanında kaynamış ölümcül bir bileşimi ile karşı karşıyayız şimdi. Yani ne Türkiye'deki faşizm Almanya'nın umurunda, ne Almanya'daki ırkçı eğilimler Tayyip Erdoğan'ın. Her şey piyasanın ve kapitalizmin bekası için!

TOPLUMCU
ANAYASA
DİYOR Kİ!

Madde 87- Sporun yıkıcı, düşmanlaştırıcı bir yarışmayı değil; sağlık, eğlence ve dayanışmayı esas alması ve geliştirmesi hedeflenir. Profesyonel spor yasaktır.

BOYUN
EGME

BİR İSTİFANIN ANATOMİSİ:

Futbolda asıl golü yiyen kim?

2009'da "Ben kendimi Alman gibi hissediyorum" diye Türkiye Milli Takımı'nı reddederken Mesut'tan kötüsü yoktu. Vatan hainiydi, Almanlaşmış bir zındıktı. Bugün "Helal olsun sana Mesut" diye başlık atanlar o günlerde "Haram olsun sana Mesut" diyen okur mektuplarını manşetine taşıyordu.

Futbol hiçbir zaman futboldan ibaret olmadı. Kolektif niteliği başat bu hoş spor dalı, halkçı özelliklerine rağmen kâr çarkının en yoğun döndüğü etkinlik olarak altın yıllarını yaşıyor. Futbol, patronlar için "cemiyet adamı" olmanın aracı olarak, parsa kapma kariyeri olarak da pek revaçta.

"Futbol ulusu" tanımlaması içinde yer alan ülkelerden biri de Almanya. Kapitalizm emperyalistleşerek dünyaya yayıldıkça, futbol ulusu nitelemesi de değer yitirdi. Futbol artık bütün dünyaya ait bir spor etkinliği, yalnızca Batı Avrupa'dan ibaret değil.

Ancak pek değişmeden kalan bir olgu var: Parayı bastıran, dünyanın en başarılı yeteneklerini transfer ediyor (siz bunu "satın alıyor" diye okuyun). Ya da emperyalist metropollere "ithal edilen" işçilerin çocukları düşük maliyetle "içeride" yetiştiriliyor.

23 Temmuz 2018'de formasını giyindiği Almanya Milli Takımı'ndan istifa ettiğini açıklayan Mesut Özil vakası, işte bu ikinci türe örnek oluşturmaktadır. Özil, Zonguldak madenlerinden Ruhr madenlerine "misafir işçi" (misafirin işçisi olur mu diye sormayın, kullanılan terim bu) olarak gelen Mustafa ve Gülizar çiftinin dört çocuğundan biri olarak 1988'de Gelsenkirchen kentinde dünyaya gelir.

'YA TOPÇU YA DA POPÇU OLACAKSIN'

Emekçi ailenin iki oğlu da futbola merak salar. Büyük oğul Mutlu kariyer basamaklarını tır-

manamaz ve ortalama bir futbolcu olarak kalır. Mutlu'dan mutlu olamayan baba, emekçi kimliğini bir kenara bırakarak, küçük oğlu Mesut'un menajerliğine soyunur. Ne de olsa "Oldun mu, ya topçu ya da popçu olacaksın" zamanlarıdır. Mesut'un futbola olan olağanüstü yeteneği, paragöz babanın para kokusuna meraklı burnuna gelmiştir artık.

Mesut kariyer basamaklarını hızla tırmandıkça, baba da gelsin paracıklar hesabıyla stratejiler geliştirmektedir. 2009'da Türkiye Milli Takımı'nın formasını giyme teklifini reddeden Mesut'un bu kararı almasında babasının "transfer piyasası" hesabı etkili olmuştur. Alman milli takımında oynamanın getirisi ile Türkiye'de oynamanın getirisi aynı değildir.

Nihayetinde içine kapitalizm kaçmış Zonguldaklı emekçi baba Mustafa, bu hesabında da isabetli davranmış, Real Madrid, Arsenal gibi takımlara transfer olup, milyonlarca avroyu cebe indirmenin önü açılmıştı. Ardından gelsin Nike, Adidas, Nutella reklamları...

2009'da "Ben kendimi Alman gibi hissediyorum" diye Türkiye Milli Takımı'nı reddederken Mesut'tan kötüsü yoktu. Vatan hainiydi, aslını inkâr eden, Almanlaşmış bir zındıktı. Bugün "Helal olsun sana Mesut" diye başlık atan Sabah gazetesi, o günlerde Mesut için "Haram olsun sana Mesut" okur mektuplarını büyük puntolarla manşetine taşıyordu.

MENAJERLERLE AKÇELİ İŞLER

O günlerde "Oğlum sen futbolicusun, işine bak" diyen paragöz

baba, bugün (Mesut'un istifasından birkaç gün önce) "Oğlumun yerinde olsam Alman Milli Takımı'nı bırakırdım" diye pişkince açıklama yaptı. Ardından Mesut, çok da gecikmeden Almanya Milli Takımı'ndan ayrıldığını Twitter hesabından deklare etti. Deklare edilen metin, çok belli ki, Mesut'un klavyesinden çıkmamış. İnceden inceye hesaplanıp, kurgulanmış bir metin.

Tam bir çürümedir!

Alman ana akım medyasının önemli gazeteleri içinde yer alan Die Welt, 24 Temmuz basımında "Bu işin arkasında Mesut'un menajeri Erkut Sögüt var" diye yazdı. Hannover doğumlu Erkut Sögüt, hukuk okumuş ama asıl meşguliyeti iş simsarlığı. Transfer işlerinde aracılık, mali takip, hukuki danışmanlık gibi pek

parlak bir yetenek. AKP yöneticileri ile Mesut'un babasını bir araya getirip, meşhur Erdoğanlı 13 Mayıs Londra fotoğrafını da onun örgütlediği belirtiliyor. AKP ile Mesut'un menajerleri arasındaki akçeli ilişkilerin kokusu engellene-meyecek kadar ortalığa yayılmış durumda.

KRİZ, ŞOVENİZME DAVET EDİYOR

Özil vakası, sporun kâr mekanizmasına teslimiyetinin karmaşık bir bileşimidir. Göçmenliğin kapitalizm koşullarında ırkçılık mefhumundan asla azad olamayacağına da çarpıcı bir örneği.

Mesut Özil, Alman futbolunda kendisine ırkçı davranıldığını ifade ederken haklıdır. Dünya kupasının yenilgisinin faturası bir günah keçisine yüklenmeliydi. Sorun

Özil'in Erdoğan ile aynı karede yer alması değildir yalnızca (Özil ile Erdoğan değişik vesilelerle daha önce de beş kez görüşmüşlerdi). Alman toplumunun hakim sınıflardaki refah şovenizmi, halkalar halinde toplumun alt kesimlerine doğru yayılmaktadır. Kriz dinamikleri artık çokkültürlülüğü kaldıramamaktadır.

Almanya Futbol Federasyonu Başkanı'nın kafa göz kıran açıklamaları, Bavyera Futbol Kulübü'nün vergi hırsızlığından hükümlü milyarder başkanının Özil'e dönük hakaretimsi ifadeleri, "aşağı"ya doğru indikçe sahalar da siyahi futbolculara maymun sesleri eşliğinde muz atılmasına kadar gidiyor. Şimdi sermaye etnik kökene de bakıyor. Çünkü gasp ekonomisi farklılığı düşmanlaştırmak istiyor.

FAŞİZM 'VİRÜS' MÜ?

Almanya'da ırkçılığın köklerinin derinlerde olduğu bir gerçek. Tıpkı Özil'e destek açıklaması yapan AKP'li Adalet Bakanı Abdülhamit Gül'ün gemi azya almış bir piyasacı ve gerici olduğu gerçeği gibi. Almanya'daki ırkçılığın toplumsal kaynakları tarihsel önyargılardan değil, Almanya'da sınıf sömürüsünün tüm hızıyla devam ediyor oluşundandır.

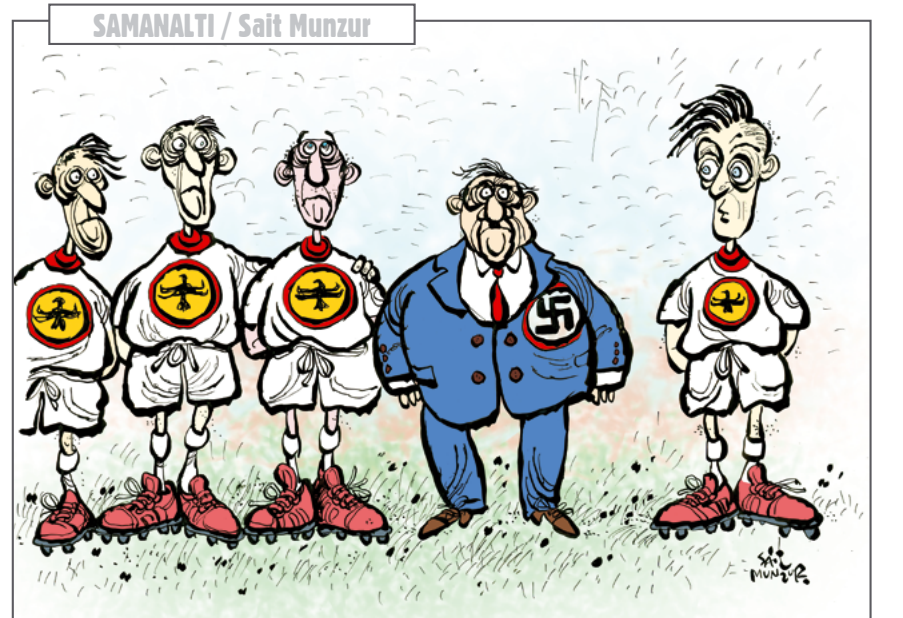
Bu başlık bağlamında medyada konusu çokça geçen ırkçılık mefhumunun, sermaye düzeninden soyutlanarak ele alınmasının olanaksızlığı açıktır. Kapitalizm, farklılıktan düşmanlık türetmede benzersiz bir sistemdir. Hiçbir "ara çözüm" kapitalizmin insanlar arasında hasmane duygular yaratması olgusu karşısında kuvvet sahibi olamaz. Faşizm toplumsal yapıya dışsal bir virüs değil, kapitalist/emperyalist sermaye diktatörlüğünün bir yönetim biçimidir.

'ARA ÇÖZÜMLER' İFLASA MAHKÛM

Kapitalizmde ırkçılıkla mücadele diye ortaya atılan "ara çözüm"lerin bir örneğine Almanya'da şahitlik ettik/ediyoruz. Tam bir fiyasko olduğu konusundaki görüşlere katılmamak mümkün değildir. Alman faşist partisi Almanya İçin Seçenek'in (AfD) Eş Genel Başkanı Alice Weidel, Özil'in istifası üzerine "Milyoner göçmenler bile uyum sağlamıyor. Özil, uyumun başarısız olduğunun en tipik örneğidir" diye konuşurken hiç de haksız değildir.

Faşist Alice Weidel'in haklı olduğu şey, liberal çokkültürlülük ("Multikulti") projelerinin batılı metropollerde kesin olarak iflas etmiş olmasıdır. Kriz dinamikleri karşısında uçaktan ilk atılacak şey, çokkültürlülüktür. Ve atılma işlemine epeydir başlanmış durumda. Bu gerçek, Fransa, Hollanda, İngiltere, ABD ve Almanya örneklerinde de kesin olarak sağlaması yapılmış bir sonuçtur.

ZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR			
23 TEMMUZ / BURSA Bir inşaatta babasıyla birlikte çalışan 18 yaşındaki Adem Koçan, 6. kattan düşerek hayatını kaybetti. 10 gün önce 18 yaşına giren gencin düştüğü alanda herhangi bir halat veya baret bulunmadığı ifade edildi.	23 TEMMUZ / BALIKESİR Balıkesir'in Edremit ilçesinde inşaatın düşen 22 yaşındaki işçi yaşamını yitirdi. İşçinin yüksekte düşmesini engelleyecek emniyet kemeri bulunmuyordu.	21 TEMMUZ / MALATYA Malatya'da tarım işçilerini taşıyan minibüs ile bir başka minibüsün çarpışması sonucu meydana gelen kazada dördü ağır 12 kişi yaralandı.	20 TEMMUZ / SAMSUN Bafra Belediyesi ekipleri tarafından yapılan asfalt çalışmasında Özgür Düz isimli işçi, elindeki pas sökücünün patlaması sonucu elinden ve gözünden yaralandı.
21 TEMMUZ / ESKİŞEHİR Eskişehir Organize Sanayi Bölgesinde (OSB) çalışan altı işçi yedikleri tavuktan zehirlendi. İşçiler, hastanelere kaldırılarak tedavi altına alındı.	19 TEMMUZ / İZMİR İzmir'in Karabağlar ilçesinde inşaat halindeki binanın 5. katında çalışan Mehmet Çelik (61), başına beton düşmesi sonucu yaralandı.		

Kapitalizmin devşirme futbolu

Türk asıllı Alman futbolcu Mesut Özil'in kökenleri nedeniyle ayrımcılığa maruz kaldığını söyleyerek artık Alman milli takımında yer almayacağını ilan etmesi, tartışma konusu oldu. Diğer taraftan bu tartışma Özil'le başlamadığı gibi, sadece futbola sığdıramayacak kadar etraflı bir başlık. Özil örneğinin arkasında çok daha vahim bir Avrupa tablosu var.

"GOL ATTIĞIMDA FRANSIZ OLUYORUM, ATAMAZSAM ARAP"

Devşirme sporcuların yoğunlukta olduğu ülkeler, kolonyalist geçmişleri ve emperyalist karakterleriyle öne çıkan ülkeler.

Emperyalist işgal altında kalan Afrikalılar adeta bu milli takımların bir işçisi olarak çalışıyor. Şöhreti, kazancı ne olursa olsun, aradaki "fark" bu insanlara hiç unutturulmuyor.

Fransa'nın Cezayir asıllı forveti Benzema'nın "Gol attığımda Fransız oluyorum, atamazsam Arap" çıkışı ile Belçika'nın Kongo asıllı siyahi forveti Romelu Lukaku'nun "İşler iyi giderken Belçikalı forvet Lukaku ama tam tersi iken Kongo asıllı Lukaku" demesinin mutlaka bir toplumsal karşılığı var.

Ne de olsa küreselleşen ve endüstrileşen futbol onlardan, kapitalizmin en iyi bildiği şeyi her ne pahasına olursa olsun başarı kazanmayı istiyor, bunun için iyi olanı satın alıp, metalaştırıyor, işler kötü giderse günah keçisi ilan ediyor.

Siyahi sporcuların biyolojik olarak kanıtları bulunan sportif üstünlüklerini; koşu, hız, kas, oksijen kullanma yeteneklerini sömürmek de kapitalist ülkeler için iyi bir seçenek. Özellikle, Avrupalı olmayan ve siyahi olan oyunculara daha sıkı oynamaları konusunda yoğun bir baskının olduğu biliniyor.

Bu anlamda siyahi ve devşirme diyebileceğimiz oyunculara yönelmenin burjuva egemen ülkeler açısından temsil ettiği kimi kazançlar olduğunu eklemek gerekiyor. Bunlar, futbol işçiliğinin, sömürge ve çağdaş köle ticaretinin en temel göstergeleri.

Emek sömürüsünün futbol ve sömürge ülkelerden sporcu ithalatı şeklinde devam ettiğini ve özellikle Avrupa ülkelerinin diğerlerine göre bir tekelleşme yarattığını söyleyebiliriz.

İsmail Sarp Aykurt

Zaytung'un "Fransa, Dünya Kupası kazanan ilk Afrika takımı oldu" esprisi, belki de gerçeğe en yakını oldu.

Bilinen ilk siyahi futbolcu olan Andrew Watson, 1856'da İngiliz Guyanası'nda zengin bir şeker plantasyonu sahibi olan İskoç Peter Miller ve Guyanalı Rose Watson'ın oğulları olarak doğmuştu. 1870'li yıllarda futbol kariyerine başlayan Watson milli takım tercihini de Britanya ülkelerinden yana kullanmıştı.

Bunun tercihten ziyade zorunluluk olduğunu tahmin etmek güç olmasa da şimdilerde bu zorunluluğun bir siyahi emek göçü halini aldığını ve küresel bir endüstri haline dönüştüğünü görüyoruz. Andrew Watson'ın sahalara çıkmasının üzerinden çok zaman geçti ve bu yıl Dünya Kupası'na katılan 13 Avrupa ülkesinde toplam 87 devşirme oyuncu top koşturdu.

Bu, öyle bir belirsizlik ve keşmekeş yaratmış durumdaki, kimin hangi ülkede oynarken hangi kökenli olduğuna karar vermek, ancak küçük araştırmalar yapmakla mümkün. Türkiye ise geriden geliyor ve daha önceki bir tartışmayı, yani yabancı sayısını tartışmayı sürdürüyor.

EMPERYALİZMİN YANSIMASI

Bilindiği üzere devşirme kavramı, isteğe bağlı olmadan/zorla alınan ve bu kişinin kendi öz geleneklerinden koparılıp, başka bir kültürle ve kültüre göre yetiştirilmesini anlatıyor.

Sportif devşirme, bir nevi kültürel emperyalizm olgusunun spordaki yansıması. Ancak kavram, bir kişinin devşirme olarak kabul görmesi için onun ülke topraklarında yetişmiş olması gerektiğinin de altını çiziyor. Bu da doğal olarak devşirilecek kişinin genç yaşlarda olmasını gerektiriyor.

Her ne kadar devşirme kavramına utangaç bir emek verme süreci güzellemesi yapılsa da, kelimelerin hangi koşulda kullanılırsa kullanılsın iyi bir algı yaratmadığı da ortada. 2018 Rusya Dünya Kupası ise bunun bir örneği oldu.

2018 Dünya Kupası şampiyonu Fransa, emperyalist eğilimlerle müdahale ettiği Afrika ve diğer uzak coğrafyalardan devşirdiği siyahi insanlar ile 1998'den sonra ikinci kez Dünya Kupası'nı kazanmayı başarmış ve bunu "ulusal takım" şemsiyesi altında pazarlayabilmiştir.

Fransa, milli takımda uzun yıllardır Afrika kökenli oyunculara yer veriyor. 24 kişilik kadrosunun 16 ismi siyahi ve başka kökenlerden geliyor. 9 Afrikalı oyuncuya ek olarak kadrosunda Fransa'nın Antiller'deki ada sömürgelerinin

den biri olan Guadeloupe'ten 3, Polonezya'dan 2, Martinik ve Filipinler'den ise birer oyuncu var. Bu siyahi futbolcular ağırlıklı olarak Afrikalı, onların dışındakiler de Fransa'nın Karayipler'deki kolonilerinden devşirilenler.

SADECE FRANSA MI?

Her ne kadar Fransa bu konuda önde gelen ülkelerden olsa da diğer ülkelerin de durumu pek farklı değil. Takımların kadrolarında bir inceleme yapıldığında; Almanya'nın 6, İsveç'in 4, İngiltere'nin 8, Sırbistan'ın 6, Danimarka'nın 4, İspanya'nın 3, Polonya ve Hırvatistan'ın ise 2'şer devşirme oyuncu ile kupaya katıldığı fark ediliyor. Bu takımların dışında ve Fransa ile kıyaslanabilecek üç ülke daha bulunuyor. Bunlardan birisi 12 farklı ülkeden 14 devşirme futbolcudan oluşmuş ve adeta bir Birleşmiş Milletler takımı görüntüsü veren İsviçre. Portekiz ise aralarında Brezilya dâhil, Yeşil Burun Adaları, Gine Bissau, Fransa ve Kanada'dan olmak üzere 12 devşirme oyuncu ile göze çarpıyor. Belçika ise 9 devşirmeden oluşan siyahi oyuncuları ile dikkat çekti ve dünya üçüncülüğünü bu oyuncularla kazanmayı başardı. Buna, Dünya Kupası'na katılım gösteremeyen ancak sömürgelerden devşirdiği oyuncularla futbol sahnesinde daimi bir şekilde yer almayı beceren Hollanda da eklenilmekte.

Karim Benzema

Tüm dostlarımızı Yunan halkının yanında olmaya çağırıyoruz

Yunanistan halkının büyük acısını paylaşıyor ve kayıpların yakınlarına sabır diliyoruz. Türkiye Komünist Partisi olarak elimizden gelen yardımı ve desteği sunmak için hazır olduğumuzu ifade ediyor, tüm dostlarımızı ve yoldaşlarımızı bu zor günde Yunanistan halkının yanında olmaya çağırıyoruz.

Komşumuz Yunanistan'da büyük bir yangın onlarca can aldı, yüzlerce yılın en büyük yangını olarak ifade edilen felaketten etkilenmiş durumda.

Dün başlayan yangını durdurmak için gösterilen büyük çabaya rağmen yangın hala sürmekte ve can almaya devam etmekte.

Devlet yetkilileri yangının kötü niyetli kişiler tarafından başlatılmış olabileceğini söylese de, bunun tepkileri hafifletmek için ileri sürülmüş, gerçekliği olmayan bir iddia olabileceğini ülkemizdeki benzer felaketlerde birçok kez

gördük.

Elimizde yangının nasıl ortaya çıktığına dair kesin bilgiler henüz yok. Ancak ne olursa olsun Yunanistan'da ve Türkiye'deki mevcut düzenin bu tür felaketlere açık kapı bıraktığı görmezden gelinemez. Orman yangınlarının kamu arazilerinin "kullanılmaz" hale getirilip rantı açılmasının bir yolu olarak kullanılması artık iki halkın da çok iyi bildiği bir senaryo olmuştur.

Bu tür felaketlerin yaşanmaması için alınması gereken önlemler ise sermayenin kâr hırsı uğruna ve devletin vatandaşlarını koruma görevini bir kenara bırakmasından dolayı ihmal ediliyor. Kısa bir süre önce Türkiye'de yaşadığımız demiryolu faciasında da gördüğümüz gibi, insan hayatı ise yalnızca "acil durumlar" söz konusu olduğunda akla geliyor. Bu olayda da alınmayan önlemlerin ve ihmallerin bütün

açıklığıyla saptanması zorunludur.

Yunanistan halkının büyük acısını paylaşıyor ve kayıpların yakınlarına sabır diliyoruz. Türkiye Komünist Partisi olarak elimizden gelen yardımı ve desteği sunmak için hazır olduğumuzu ifade ediyor, tüm dostlarımızı ve yoldaşlarımızı bu zor günde Yunanistan halkının yanında olmaya çağırıyoruz.

Türkiye Komünist Partisi
24 Temmuz 2018

